

hvorledes man nu skulde forholde sig med at modtage unge Menneſter, ſom ſtillede ſig for at blive Krigsreſerveofficerer, en Stilling, ſom jo til en viſ Grad enhver ung Mand, ſom vil underkaſte ſig de Betingelſer, der paalægges ham, har Udkomſt til at indtage, og ſom det maa være af Vigtighed for Staten at faae et tilſtrækkeligt Antal til at indtage. For at lette Udkomſten dertil, har jeg troet i Lovforſlaget at maatte foreſlaae en viſ Betaling til diſſe Officerer, ſaa længe de gjorde Dvelfeſtjeneste. Det ligger i Tingens Natur, at uden en ſaadan Lovbeſtemmelse, vilde diſſe Penge ikke kunne anvendes til dette Brug. Ved Siden af denne maanedlige Betaling har jeg troet at maatte give dem et Tilſkud til Udruſtningsgjenſtande, og derfor har jeg faſtſat en beſtemt Sum. Man har gjort Indſigelse mod den Betingeſe, ſom dertil var knyttet, den nemlig, at en Krigsreſerveofficer, ſom ikke vedligeholdt de Udruſtningsgjenſtande, ſom ſaaledes vare betalte af Staten, maatte anſees for derved at have opgivet ſit Krav paa at tjene ſom Krigsreſerveofficer. Det forekommer mig, at den Fordring, at vedligeholde de høiſt fornødne Gjenſtande for at kunne opfylde den Forpligtelſe, ſom paaligger Æen, naar diſſe Gjenſtande ere leverede af Staten, i ſig ſelv er ſaa ringe og ſaa ligefrem, at man vel kan ſige, at den, ſom ikke gjør det, i Grunden har færdet Dommen over ſig ſelv, han har i grunden erklæret, at han ikke har Lyſt til længere at indtage den Stilling, han engang tidligere havde gjort ſig duelig til. Antallets Størrelſe har ogſaa været omtalt, og man har ſpurgt, hvortil denne Beregning ſtøtter ſig. En Underſøgelse af Grunden til, at jeg netop har foreſlaaet dette Antal og ikke et større, troer jeg egentlig ikke hører hen paa dette Sted; at jeg har anſat en Begrænsning, er jo naturligt, thi der maatte jo ſættes en Grænsſe, og, om denne Grænsſe er ſat for lavt eller for høit, vil jo nærmere viſe ſig ved de Underſøgelſer, ſom ville paafølge, derſom Loven ſkulde komme til at gienneſgaae en anden Behandling.

Det Princip, ſom indeholdes i den ſidſte Paragraph, har allerede ved en tidligere Leilighed ſaaet en Bekræftelſe, hvorfor jeg ikke

nærmere ſkal gaae ind derpaa. Jeg ſkal nu overlade Lovforſlaget til de ærede Medlemmers Behandling og være beredt paa at give nærmere Dplyſninger, iſald de ſkulde kræves.

Krigsministeren: Paa et tidligere Stadium af nærværende Sag tillod jeg mig at yttre, at der i det foreliggende Lovforſlag indeholdtes en Forandring af Principer. Den ærede Forſlagsſtiller kunde ikke erkjende dette, men yttrede, at, hvis han kunde dele denne Formenting, vilde han ſtrar tage ſit Lovforſlag tilbage. Det forekommer dog imidlertid mig, at det er temmelig tydeligt, og jeg er idag bleven end mere beſtyrket derti ved at høre den Udvikling, der nylig er givet af den ærede Forſlagsſtiller af de fire Kategorier, hvori Lovforſlaget falder, at Forſlaget tenderer imod en Folkevæbning, og dette mener jeg dog er et System, ſom hviler paa ganſke andre Principer end vor nuværende Hærorganisation. Jeg ſkal ikke nægte, at jeg ſelv i min Ungdom har været greben af det Smukke i Ideen om en Folkevæbning, men jeg bør tilføie, at jeg ved et ſenere Studium af Krigshistorien, ved Bekjendſkab med fremmede Militairforfatninger, og i Særdeleſhed ved den Erfaring, jeg har vundet i de ſidſt forløbne Krigsaaar, er kommen til den Erkjendelſe, at Ideen er upraktiſk, det vil ſige, at den ikke til Gavn for Staten og Samfundet kan udføres i Livet. Dette er min perſonlige Overbeviſning, ſom jeg naturligviis ikke udtaler ſom noget abſolut Rigtigt, medens jeg dog ſkal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at ſkal en Folkevæbning organiseres, ſkal den gienneføres, ſaa troer jeg, at man, ſom ogſaa den ærede Forſlagsſtiller henpegede paa, netop bør vælge dertil en Periode, der falder i rolige Tider, og jeg troer derfor ikke, at Diebliftet nu er hverken til at gienneføre eller forberede en ſaadan. Hvad jeg iſær anſeer for en Mangel ved en Folkevæbning er den utilſtrækkelige Disciplin og Mangel, hvad Udholdenhed angaaer, ſom følger dermed. Jeg troer, at i Dieblift, ſom opfordre til og frembringe en ſærlig Begeiſtring, vil en Folkevæbning udrette maatte endog meget Mere, end hvad man i Almindelighed betegner med Udtrykket „den ſtaaende Hær“; men ſlige